

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2750/2021
23.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Николић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „ГРАДСКО САОБРАЋАЈНО ПРЕДУЗЕЋЕ“ Београд, чији је пуномоћник Марко Јоксић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2802/21 од 24.08.2021. године, у седници одржаној 23.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2802/21 од 24.08.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2802/21 од 24.08.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3221/20 од од 31.03.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да му на име разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде за трошкове исхране у току рада која се исплаћује у готовом новцу, исплати за месец април 2019. године износ од 1.136,49 динара, са законском затезном каматом почев од 15.05.2019. године до исплате. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да му на име разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде за трошкове исхране у току рада која би требало да се исплаћује у боновима исплати за месец април 2019. године, износ од 1.136,20 динара, са законском затезном каматом почев од 15.05.2019. године па до исплате. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да

тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 23.300,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 2802/21 од 24.08.2021. године, ставом првим изреке, потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 3221/20 од 31.03.2021. године, а жалбу туженог одбио као неосновану. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова првостепеног поступка и поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, што значи да нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији туженог. Предмет тражене правне заштите је накнада штете због разлике у припадајућој и исплаћеној накнади трошкова исхране на раду, у утуженом периоду, а одлука нижестепених судова не одступа од судске праксе о тумачењу одредби колективних уговора онако како гласе при оцени да се ради о нето износу накнаде трошкова за исхрану у току рада.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. Закона о парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, што је овде случај, дозвољеност ревизије се цени на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, којом је прописано да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 14.12.2020. године а вредност предмета спора је 2.272,69 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком се тужбени захтев односи на новчано потраживање у ком побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**